

Sygn. akt II K 17/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 roku na posiedzeniu sprawy

P. L.

s. M. i S. z domu T.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 maja 2014 r. roku w celu uzyskania jednolitej płatności obszarowej do powierzchni upraw roślin strączkowych i motylkowych drobnoziarnistych, wypełnił, a następnie złożył w Biurze Powiatowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w P. (...) nierzetelny wniosek o przyznanie ww. płatności na rok 2014, w którym niezgodnie z prawdą podał, iż użytkuje w całości działkę rolną o powierzchni 3,20 ha położoną na działkach ewidencyjnych nr (...) położonych w obrębie ewidencyjnym L., podczas gdy faktycznie prowadził uprawy na 0,39 ha powierzchni działki rolnej, czym zawyżył kwotę należnych środków pomocowych o 2559,54 złotych i tym samym usiłował doprowadzić Biuro Powiatowe Agencji i Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w P. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ww. kwocie poprzez wprowadzenie w błąd pracownika Agencji, co do użytkowania ww. działek przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania płatności,

**tj. o czyn z art. 297§1 kk w zb. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286 art. 1 kk
w zw. z art. 11§2 kk**

orzeka

1. oskarżonego P. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk i art. 11 § 2 kk i art. 37 a kk wymierza mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięciu) złotych;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę w kwocie 150 (stu pięćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

WYJAŚNIENIE PODSTAWY PRAWNEJ WYROKU

sporządzone na podstawie art. 424 § 3 kpk

Wyrokiem z dnia 11 marca 2016 r. sąd skazał oskarżonego P. L. za czyn z art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. opisany w akcie oskarżenia, uwzględniając wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, uzgodniony z oskarżonym (k.40) i wymierzenie kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych oraz zasądzenia kosztów postępowania. Oskarżony nie stawiał się na posiedzeniu (k. 16). Sąd wydał wyrok zgodny z wnioskiem oskarżyciela publicznego.

Kwalifikacja prawna przypisanego czynu:

Oskarżony w dniu 14 maja 2014 roku złożył w Biurze Powiatowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w P. (...) (zwanego dalej ARMiR) pisemny wniosek o przyznanie jednolitej płatności obszarowej za rok 2014 deklarując niezgodnie z prawdą, że posiada i uprawia grunty rolne o powierzchni 3,20 ha, podczas gdy w rzeczywistości uprawiał grunty rolne o niższym areale - 0,39 ha - czym zmierzał bezpośrednio do wprowadzenia pokrzywdzonej ARMiR w błąd co do wielkości powierzchni gruntów kwalifikujących się do przyznania dopłaty i w efekcie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 559,54 złotych.

Tak postępując oskarżony P. L. wyczerpał dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz przepisu art. 297 § 1 k.k. gdyż złożył nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania dopłaty od ARMiR będącej instytucją dysponującą środkami publicznymi. W celu oddania pełnej zawartości kryminalnej przypisanego mu czynu zabronionego przyjęto – stosując przepis art. 11 § 2 kk - iż wyczerpuje dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k

Wina

W sprawie nie ustalono okoliczności umniejszających lub wyłączających winę oskarżonego.

Kara

Podstawą wymiaru orzeczonej kary grzywny był przepis art. 286 § 1 k.k., bo przewiduje w sankcji karę najsurowszą z przepisów pozostających w zbiegu kumulatywnym (art. 11 § 3 kk). Nie stała temu na przeszkodzie okoliczność, iż oskarżony popełnił przestępstwa oszustwa w formie stadialnej usiłowania, gdyż zgodnie z art. 14 § 1 kk w przypadku karania za usiłowanie, sąd wymierza karę jak za dokonanie przestępstwa. Mając na uwadze niekaralność oskarżonego, ustabilizowany tryb życia świadczące o tym, iż rozpoznawane przestępstwo miało charakter jednorazowego incydentu, który nie powtórzy się w przyszłości a także przyznanie się do winy, oraz popełnienie przestępstwa w formie usiłowania, co oznaczało, iż pokrzywdzony nie doznał szkody materialnej (dopłaty nie wypłacono) zastosowano przepis art. 37a k.k. wymierzając oskarżonemu karę grzywny, uznając ją za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości. Sąd kierował się tutaj również przyjętym w nowelizacji k.p.k. założeniem, dającym priorytet karom wolnościowym, które winny być – jego zdaniem stosowane- zwłaszcza wobec sprawców dopuszczających się przestępstw po raz pierwszy, mimo surowszej sankcji przewidzianej w stosowanym przepisie.

Wysokość stawki dziennej grzywny ustalono mając na uwadze fakt, że dochód oskarżonego nie jest wysoki, utrzymuje się on bowiem z emerytury w wysokości 2.200 złotych oraz dodatkowo ma na utrzymaniu żonę.

Na podstawie art. 627 k.p.k., biorąc pod uwagę wniosek prokuratora, obciążono P. L. obowiązkiem zwrotu wydatków na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 70 złotych.

Z uwagi na brzmienie art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), nałożono na skazanego obowiązek uiszczenia opłaty w wysokości 150 złotych co stanowi 10 % od kwoty wymierzonej kary grzywny – 1500 złotych.